ליל שעט – שדווקא בה רצה החוטף

ילדה זו נחטפה!

ת"תי הילדות, אחת בת תשע וה־שנייה בת עשר, שיחקו להן בשלווה, אשר נעצרה לידן המונית.

השעה היתה שתיים אחר־הצהריים. ה־מקום: מרכז שכונת רימאל, באחד הרחו־בות הראשיים של עזה, ממש ליד ביתן של הילדות.

אולם גם השעה וגם המקום הבטוחים א הושיעו: אחת משתי הילדות נעלמה תוך המכונית — ולא נמצאה עד היום. דבר אירע ביום השני שעבר, ה־23 למרץ. סיפרה הילדה שלא נחטפה, חליפה חמד ל־חוסייני בת העשר, לכתב העולם הזה: „שיצקנו לנו, ופתאום נעצר על־ידינו טקסי צבע ירוק בהיר. הנהג אמר: ‚תיכנסי ל־כונית.' רציתי להיכנס, אבל כשהתקרבתי לטקסי, הוא אמר: ‚לא, לא את. היא.' כליל שלב האחרון בעליית גל האלימות בעיר. גל שהתחיל במעשי שוד, והתקדם לירויות, הטלת רימונים, מעשי רצח בדם קר — גם של נשים וילדים — ועתה לחטיפת ילדים.

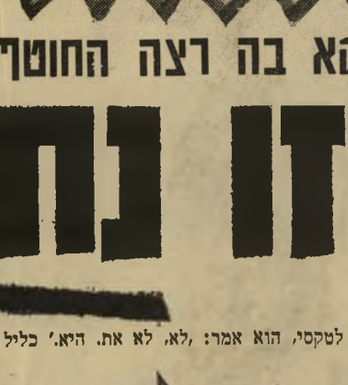

* * *

ב בית פנימה יושבת אמה של כליל. בשקט, ללא דמעות וללא קינות. אולי הילדה עוד בחיים — אסור אפילו לחשוב אחרת. אללה אכבר — והיא מקווה.

אולם בעלה אופטימי פחות:

„אם המשטרה לא מצאה את כליל כבר שבעה ימים, למרות כל המאמצים שהשקי־עה," הוא נאנח, „יתכן שכבר מאוחר מדי. „יתכן שכבר הכל אבוד בשביל כליל שלנו."

נכנסה לטקסי, ומאז היא נעלמה."

* * *

כ תב „העולם הזה", שהצליח לב־קר בבית־החרישה של כליל שעט החטו־פה, מדווח על ראיונו הבלעדי:

בבית שוררת אווירה של שבעה. נשים רעולות־פנים באות אחת אחרי השנייה לנחם את אמה של כליל. האב יושב על המרפסת, מוקף קרובים וידידים. השיחה נסבה על מכת הגורל האכזרית שפקדה אותם.

לדברי האב, אין לו כלל מושג מי יכול היה לבצע את החטיפה. חלידה, הילדה שלא נחטפה, סיפרה שלא הכירה את הנהג ה־חוטף. לדבריה, לא ראתה אותו מעולם לפני כן.

כיצד, אם כן, היתה מוכנה — וכליל אף הסכימה לכך — להיכנס למכונית זרה?

התשובה היא שבמציאות של עזה, נהגי המוניות הם דמויות אהודות ומעוררות אמון בין התושבים — משהו בדומה לבובי ה־אנגלי.

אביה של כליל, איסמעיל שעט, הוא בן 45, יליד יפו. יש לו שני בנים — שה־בכור ביניהם, בן 22, לומד באוניברסיטת קאהיר — וארבע בנות, שכליל היא הקטנה ביניהן.

איסמעיל הוא סוחר־נוסע, ולדבריו אין לו אפילו שונא אחד בעולם, שהיה מוכן לח־טוף את בתו. לדעתו, היה החוטף לא שפוי. „הודענו מייד למשטרה," מספר הוא. „אבל כבר עברו שבעה ימים ואין תוצ־אות. רק אחרי שבוע פירסמו את התמונה של כליל בעיתונים."

הקרובים המקיפים את האב מביעים את התמרמרותם על כך שעזה הפכה לעיר פר־אית. חטיפתה של הילדה הקטנה הינה ה־

במדינה

(המשך מעמוד 14)

הביאו צ'ק בסכום של 4620.— ל"י. הצ'ק הוכנס לבנק, הוועד קיבל תועדות מילווה, וחזר למלטשה.

בעשר בבוקר חולקו האיגרות לתורמים בהתאם לסכומי התרומות שלהם — ותוך דקות מספר געשה כל המלטשה. העובדים גילו לתדהמתם כי במקום איגרות מילווה חדשות — הם קיבלו איגרות שעברו כבר מספר ידיים. מרבית האיגרות נשאו עליהן כתובות שונות, והיו מוחתמות מאחור ב־חותמת סניף בנק־הפועלים בבית־שאן.

התמונה היתה ברורה לעובדים. בנק־ה־פועלים רכש את האיגרות האמורות במחיר השוק — שהוא כ־70% מהמחיר הנקוב — ומסר אותן עתה שנית — בערכן המלא.

כך איגרת נמכרת פעמיים. מאין באו האיגרות המשומשות?

כבמרבית המיפעלים הגדולים בישראל, התרמו גם עובדי מיפעל הטקסטיל בבית־שאן למילווה הביטחון. כשקיבלו את האיג־רות, מיהרו הפועלים מיעוטי ההכנסה לס־ניף הבנק המקומי והמירו אותן בכסף מזו־מן. הבנק רכש מהם את האיגרות בשער של כ־70% מערכן המקורי — והעבירו ל־סניף המרכזי בתל־אביב והסניף המרכזי מסר אותן שנית לתורמים אחרים — בערך הנקוב.

פירוש הדבר הוא פשוט: כרגע, נמסרו אותן איגרות פעמיים — והבנק קיבל עבורן כסף פעמיים.

כיצד ייתכן דבר כזה? השיב על כך מז־כיר בנק־הפועלים, אמנון בר־נוי:

„הוועד חתם על רכישה במזומנים — ואישור זה הועבר לבנק ישראל. בנק ישראל מקבל את כל הסכום. אין לנו עכשיו תעו־דות מילווה מקוריות, ומה שאנו עושים על־ידי רכישת איגרות במחיר השוק ומכי־רתן בכמה אחוזים יותר, הוא חוקי בהחלט. יש פה כנראה טעות של המחלקה. זה אולי באמת מריח לא בסדר, אבל העובדים רצו מייד תעודות, מפני שהם רצו כסף מזומן לפני פורים. אז נתנו להם את מה שהיה. התעודות החדשות שהם היו צריכים לקבל תגענה עכשיו אלינו, כך שהכל בסדר גמור. לגבי המועצה הציבורית למילווה הביטחון אנחנו בסדר גמור."

החוקיות בסדר. והטעם המוסרי? מבחינה חוקית פעל הבנק כשורה. המוזר בכל הפרשה הוא התרגיל הפיננסי המוזר של הבנק. אם נקבל את דברי מזכיר הבנק כפשוטם, הרי מוסר הבנק לתורמים בתמורה מלאה איגרות שרכש ב־70% בלבד מערכן הנקוב. האם באיגרות החדשות שיקבל מ־בנק־ישראל — יוכה את חשבונו ב־70% בלבד מערכן? מה קורה כאן? האם מממן הבנק את מילווה הביטחון?

יתירה מזו: כשפנו נציגי הוועד טלפונית, ביום קבלת האיגרות, לבנק הפועלים, ודר־שו איגרות חדשות במקום המשומשות, השיב להם מנהל הסניף: „אם אתם דוקא רוצים, אני מוכן לתת לכם תעודות חדשות ולקבל את אלה חזרה." כיצד יכול היה לע־שות כן — אם לא היו בידיו תעודות מקוריות?

את דעתם של חבריו הביע בחריפות אחד מחברי ועד עובדי המלטשה:

„כל העסק הזה נראה לי מאוד מעורפל. יש לי רושם שאנחנו התנדבנו לתרום — ואחרים עושים מזה רווחים."

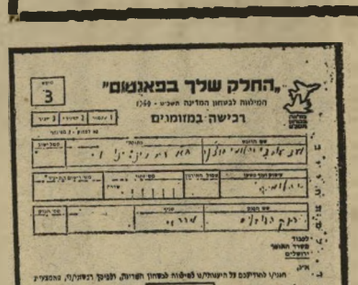

„החלק שלך בפאנטום"

„עסק מעורפל מאוד"

פשעים

ה„מאפיה" ביפו

המלחמה, מסתבר, מתחילה לתת את או־תותיה גם בתל־אביב. אם עד עכשיו נהנו אורחים נכבדים ליישב חילוקי דעות בוויכו־חים ומכות אגרוף, או לכל היותר ירית־אקדח קטנה, הרי שלאחרונה אמצעי השיכ־נוע הקונבנציונלי בעולם העסקים הוא רי־מון־יד.

יצחק אבוקה הוא בעל איטליז יפואי משגשג — ברחוב האתרוג מס' 4, בסביבת רחוב שישים המפורסם. בסביבה זו גרים ערבים ויהודים בצותא ובהרמוניה.

בשבוע שעבר התנפצה ההרמוניה, כאשר חמישה רימוני־יד הושלכו בפתח האיטליז. לדברי אבוקה — על־ידי אלמונים. „אין לי אויבים בכלל, לא בין היהודים ולא בין ה־ערבים," טוען הוא. „אין לי בכלל מושג מי היה מעוניין לזרוק את הרימונים."

שתיקה שווה חיים. שבוע אחרי ליל הרימונים קרה מיקרה נוסף: „הלכנו לישון ביום חמישי בשש בערב," מספרת אשתו של אבוקה, אספרנס כחולת העיניים. „פתאום, בשעה ארבע בבוקר, הופיע אצלנו שוטר ו־הודיע לנו ששוב זרקו רימונים — הפעם בתוך החנות. רצנו לחנות, וראינו שיש בור גדול ליד הפריג'ידר והדלת של הפריג'ידר מלאה עם רסיסים."

למרות מטחי־הרימונים, ההוסכים כנראה לנוהל־עסקים מקובל, מסרב אבוקה לפצות את פיו. הפחד הוא דבר מוחשי מאוד ב־סביבתו: „מה זה בור קטן וכמה רסיסים בפריג'ידר?" אומרת אספרנס. „בור אפשר לסתום במלט. אבל אם יהרגו אותנו — אף אחד לא יחזיר אותנו לחיים. מי שזרק את הרימונים — שיהיה לו לבריאות. אלוהים כבר ישלם לו."

רימונים על ידות. לשכן של אבו־קה, המעדיף להישאר בעילום שם, יש גיר־סה שונה על הענין: „מזמן מתנהל ריב בין אבוקה לבין כמה צעירים שהיו מבק־רים בחנות שלו. שמענו מריבות אבל לא ידענו על מה, עד שקרה הענין עם הפי־צוצים."

בעקבות הפיצוצים נעצרו על־ידי המש־טרה שלמה אדרי, יוסף לב, עמרם אדרי וסיד רדוטי. „אנשים אלה נעצרו סתם על־ידי המשטרה," טוען אבוקה בלהט. „הם היו בסביבה אז המשטרה עצרה אותם. אני לא חושד לא בהם ולא באף אחד." הוסיפה אחת משכנותיו של יצחק אבוקה: „אנחנו לא רוצים להיות עם הראש בתוך הענין. יש לנו משפחות וילדים."

רכב

אן.אס.או. יוצאת להתקפת־נגד

המלחמה שהכריזה המועצה הישראלית לצרכנות על חברת מכוניות הדר, מייבאת מכוניות אן.אס.או., גרמה לצעד בלתי־רגיל: התערבות ישירה של משרד התחבורה.

מנהל אגף הרישוי של המשרד, אלוף (מיל.) צבי אילון, הטיל על מנהל מחלקת המוסכים למנות צוות טכני שיבדוק את חלו־נות הלקוחות ולהסיק מסקנות.

הצוות, שהרכב מחמישה עובדים מקצו־עיים, הגיש לא מזמן את מימצאיו. כתב אילון למנהל המועצה לצרכנות:

- בדגמים הפופולריים המופצים על־ידי חברת מכוניות הדר, לא קיימים ליקויים החורגים מן המקובל.
- השירותים המוגשים על־ידי החברה משביעים רצון.
- בדגם 80, מתוך המימצאים, יש יסוד להניח כי אורך חיי המנוע (מנוע ונקל) קצר מאורך חייו של המנוע הקונבציונאלי, וכן קיימות תקלות מסוימות במערכת ה־הצתה אשר היצרן ומפיציו מנסים להתגבר עליהן. הצוות הגיע למסקנה זו על־פי בדי־קת מספר כרטיסי תיקון לרכב במוסך ה־חברה, ולא על פי התלונה שהוגשה על ידיכם, הנמצאת בהליכים משפטיים.
- מתוך החומר הנזכר, ניתן להתרשם שיש מקום לשיגויים בשיטת המגע של ה־חברה עם הלקוחות, במגמה להציע לשיפור היחסים, ועל כך נסב תשומת־לב החברה.

המלחמה נמשכת. מה מתבקש מ־מסקנות אלה? לפחות גורם אחד ידע מה הוא מתכוון לעשות. מנהל הדר הכריז ש־אינו מתכוון לקפל את דגלו, אלא דווקא להמשיך במלחמה, ולתבוע את עלבונו ו־עלבון מכוניותיו.

הוא הורה לפרקליטו להגיש משפט נגד המועצה לצרכנות.